

Posebna izdaja!

Priložena igra „Človek, nasmej se!“

Poštnina plačana v gotovini

PETEK, 5. MARCA 1934

10 dinarjev

TOTI-LIST

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH

DE GASPERI, PELLA, FANFANI, SCELBA...

ali kakšna je razlika med italijanskimi vladnimi predsedniki

Dva moža potujeta v vlakom proti Rimu. Eden obeh vpraša:

— Oprostite, gospod, toda zdite se mi strašno znani. Niste morda brat signora Aspergi, največjega trgovca v Rimu?

— Nisem! odgovori ta neprijazno.

— Ehi! Ehi! Ampak stodstotno tako izgledate kot on. Res niste njegov brat?

— Ne!

— Morda sorodnik?

— Tudi ne!

Po dokaj mučnem molku začne prvi zopet vpraševati:

— Takšne podobnosti še živ dan nisem videl. Povejte mi, prosim, prav zares, niste brat signora Aspergi, največjega trgovca v Rimu?

— Nisem njegov brat, kajti Aspergi, največji trgovec v Rimu, sem jaz sam...

NAGROBNI NAPIS

Tukaj Toti list počiva, šel je v krtovo deželo, črna zemlja ga pokriva ino kamenje debelo.

Kdor greš mimo, se ustavi in na grob zabriši kamen, potlej pa solzan pristavi: »Naj počiva končno v miru!«

ZA SLOVO

Dokler revež je še dihal, radi sta ga v nič dajali, kamenje ste vanj metali. Kdo vse česenj ni udrilhal?!

To pač kisnet je, usoda. Zdaj, ko revež je izdihnil, isti kritik je zavzdihnil: »Bogme, Totege je škoda!«

MIRNODOBSKA ZGODBA, KI NI AKTUALNA

Znan publicist je za novoletno številko napisal dolg uvodni članek in ga odnesel uredniku. Ta ga je prebral in...

»Ne bodi hud, dragi kolega, toda to ni dobro...«

»Ni dobro?« je bil publicist užaljen. »Kako ni dobro? Deset let je bilo dobro in sedaj je naenkrat zanič...?«

ZAKAJ BI BILO TREBA ZDRUŽITI NEMČIJO?

(Pojasnilo štirim zunanjim ministrom v Berlinu)

Nekje v ravnini (kje, ni važno) sta dolgo časa stala dva mlina na veter. Nekdo, ki se je po dolgih letih zopet vrnil v domači kraj, je vprašal:

— Pred mojim odhodom sta bila tukaj dva mlina! Kaj se je zgodilo?

Domačin mu je rade volje pojasnil:

— Veste, gospod, onega smo morali podreti, ker za dva nismo imeli dovolj vetra...

KAJ LAHKO PRIČAKUJE NEMCIJA OD KONFERENCE PETIH

»Toto zunanjepolitično pre-rokovanje«

Novinar gre zbirat podatke za reportažo. S polno beležnico novic in doživljajev se je ravnokar namenil proti domu, ko je pri vodovodni pipi zagledal čudnega moža, ki je prav potrpežljivo ribil. Stopil je k njemu in ga potrepiljal.

— No, povejte mi, prijatelj, ste že kaj ujeli?

Ribič pogleda radovednega novinarja od pet do glave in mu pravi:

— Iz vodovoda? Vi ste neumni...!

Diogen: »Sod smodnika? Nasprotno! Tu se da udobno živeti!«

UGANKE

CUDNA BESEDA

Prebrana prav, od spred nazaj, pomeni željo vseh ljudi, narobe brana da ti kraj, kjer svoj pomen zgubi. (Mir - Rim)

KUHARSKA

Nj začimba, ni dišava, apetit možno podpira, lah-politijsk kar gustira, če na golažu mu plava. (L.T.L.)

SEJALCI

Zyghan mernik besedi šitije so možje sejali, ko pognale so kalli, so jih sprotili poteptali. (Berlinska konferenca)

SLADKO, KISLO, SLANO

Brž ko je šele rojeno, sladko je in še ceneno, potlej pa, ko je krščeno, kisel, slano in vodeno. (O'H 110 out)

KULTURNIŠKA

Ce ga nimaš, vsi kričijo, da si kakor jed neslana, če imaš ga, te slaviijo, da si kot nebeška mana. (Jan)

HUDO ZAVITA UGANKA

Nima repa, nima glave, vendar čudna je žival, če obrneš jo krog glave, našel boš, kar si iskal. (uganka uganka)

OBOROŽEVALNA TEKMA

Mir: »Čudno, kadarkoli pridejo do cilja, zaključijo, še eno rundo! in tečejo spet dalje!«

PRAVLJICA O PRITOŽBAH

(Vsaka podobnost s komerkoli in kjerkoli je lahko samo slučajna!)

Tam nekje v daljni deželi Larifarji sta živela dva trgovca: Opremin in Orodin. Zivela sta kot dobra sosed — saj je vsak prodajal drugo vrsto blaga — dokler ni umrl njun tretji sosed, stari Ibrahim, ki ni zapustil razen praznega hleva prav ničesar — niti naslednikov ne!

Ko je zvedel trgovec Opremin, da Ibrahim umira, je naglo stopil k njemu in mu dejal:

»Glej, Ibrahim-effendi, ti ležiš bolan, tvoj hlev pa stoji prazen. Ali lahko postavim vanj svojo kravico, moj hlev je premajhen?«

Ibrahim je bil dobra duša in sklenila sta pogodbo, da naj Opremin uporablja Ibrahimov hlev. Toda bolezen je še trajala in Ibrahim je potreboval denar. Zato je poklical drugega sosedo Orodina in Orodin mu je posodil denar pod pogojem, da bo po njegovi smrti hlev njegov. Tudi njegov hlev je premajhen in vsak čas se bo podrl, in Orodin je že poslal zidarje, da so Ibrahimov hlev popravili...

Tako je nastal po Ibrahimovi smrti med obema sosedoma spor. Vsak je menil, da ima pravico do hleva, vsak je hlev nujno potreboval in tako sta odšla s svojimi zahtevami do samega paše, ki je bil v tistem mestu kot nekakšen župan. Paša je stvar premleval, premleval, si ogledal Ibrahimov hlev, nato še hleve obeh trgovcev in zopet premleval, končno pa odločil: Orodin hlev bolj potrebuje — naj bo torej Orodinov!

Toda Opremin, ki je imel svojo kravico še vedno v hlevu, ni hotel odnehati. Pritožil se je na samega padišaha, ki je bil v tisti deželi sultanov namestnik. Tudi padišah je stvar premislil in premišljeval in odločil takole: Paševa odločba se razveljavi, ker paša nima pravice razpola-

gati s takšnimi stvarmi — sultanov ferman šteje. PT/XST 25-5473/7 pravi, da ima to pravico samo padišah. In padišah odloča: hlev naj dobi Orodin, ker ga bolj potrebuje in je pravica na njegovi strani.

Tako je Opremin že drugič izgubil pravdo.

Vendar bi slabo poznali Opremina, če bi mislili, da bo sedaj odnehal! Brskal je po učenih knjigah in pergamentih in potem odšel h kadiju.

»Učeni kadi,« mu je dejal, »imam najemno pogodbo za hlev. Toda padišah je kljub temu odločil, naj bo hlev Orodinov. Ali sme kršiti padišahove zapovedi, ki pravijo, da je vsaka sklenjena pogodba sveta?«

Kadi je poklical še Orodina in je stvar premlel. Premlel jo je enkrat, pre-

paragrafi hlev Orodinu!

Opremin, ki je še vedno imel kravco v Ibrahimovem hlevu, ni hotel priznati kadijeve razsodbe: »Če je nad nami smrtniki kadi, je nad kadijem tudi še kdo!« In se je pritožil na Velikega Imama, ki je bil takrat kadi vseh kadijev. Veliki Imam je ponovno pretresel vso stvar, papirjev in papirusov je bilo že toliko, da bi iz njih lahko zgradili nov hlev, in končno razsodil: »Hlev naj bo Orodinov, ker tako hoče postava in pravica!«

Opremin pa se še vedno ni hotel vdati. Kako naj izprazni hlev, ko se je njegova kravica že tako lepo navadila nanj! Ne in sto-krat ne! In ni izpraznil hleva. Tedaj je šel Orodin z vsemi odločbami in razsodbami k poveljniku mestnih stražnikov in zahteval,

Priljubljene tujke

Poziv na diskusijo.

Stimulacija odgovornih uslužbencev.

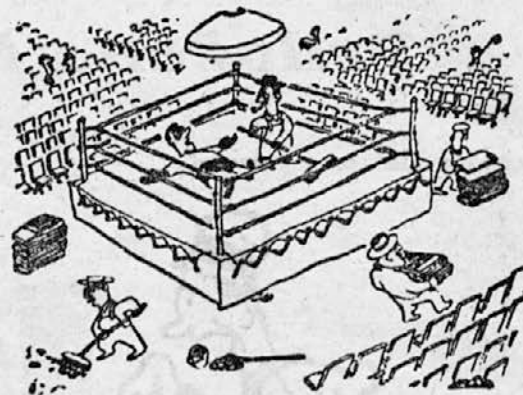
mlel jo je dvakrat in papirusov ter pergamentov, ki so bili popisani v tej pravdi, je bilo že za dober voz. Končno je kadi razsodil: »Opremin ima pogodbo za najem — toda ta pogodba je veljala le do tlej, dokler je Ibrahim živel; ker je po Ibrahimovi smrti pripadel hlev po drugi pogodbi Orodinu, Ibrahim ni mogel več dati v najem hleva, ki ni njegov. Torej pripada po vseh

naj mestni stražniki izženejo Opremina iz hleva. Poveljnik mestnih stražnikov je štirinajst dni in štirinajst noči samo prebiral papirje in papiruse, ki mu jih je predložil Orodin, in nato odločil: »Opremin mora izprazniti hlev, sicer plača kazen!« Toda Opremin se ni dal izgnati niti ugnati! »Kako!« je vzkliknil, »v naši deželi vendar vlada zakon in po zakonu imam pravico, pritožiti se še na samega velikega vezirja, ki je poveljnik vseh poveljnikov mestnih stražnikov v deželi.« In je napisal v novo pritožbo:

»...in kako sme zahtevati od mene poveljnik mestnih stražnikov, naj izpraznim hlev, ki ga imam po pogodbi v najemu, ko pa še sploh ni dokončno rešeno, kdo je pravzaprav lastnik hleva! Zahtevam, da se postopek začne znova!«

Ko je tedaj hlev slišal za to novo pritožbo, je mlo zajecal in vzdihnil: »O, Allah — naj se konča že ta zgodba, saj vendar nisem mariborska Teksta!«

Junaštvo

»Ali je končno moj nasprotnik že odšel?«

PRI BLAGAJNI

»Kaj je danes na sporedu? Če ni kaj zelo dobrega, raje ne grem!«
»Danes je La Bohème.«
»Ali govoriš, ali pojejo?«
»To je vendar opera!«
»Ah, tako! To je dobro! Bo gotovo smešno...!«

IZ POŠTE

»TOTEGA LISTA«

»Spoštovani tovariš urednik!«

S svoje strani sem tudi jaz odločno za ukinitvev napitnine. Za to imam več razlogov:

1. Napitnina spravlja natakarka pred gosti v poniževalen položaj in ruši njegovo samozavest.

2. Napitnina nudi natakarku negotovo eksistenco — če jo odpravimo, bo natakark skrbel, da prvega v mesecu dobi stoo odstotno plačo.

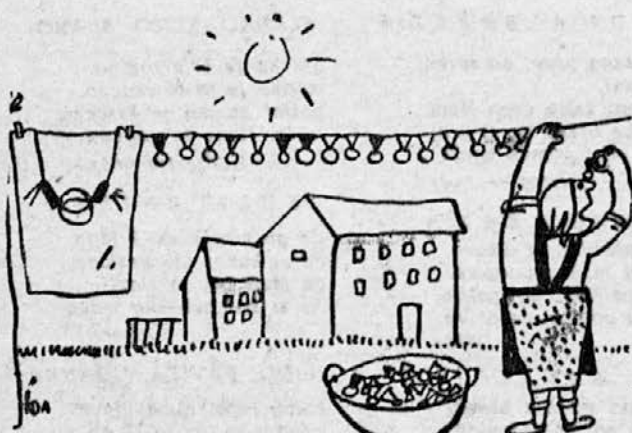
3. Resničen gospod bo tudi takrat dal napitnino, ko bomo odpravili to grdo navado.

Zaradi teh mojih razlogov zavpim torej s skupnim navdušenjem:

Dol z napitnino!

S spoštovanjem:
Neki natakark l. r.

VELIKO PERILO

— Serjoža, prinesi no še eno vrv!

Namesto slovesa

Z današnjo številko preneha izhajati samostojni »TOTI LIST«, ker se je združil s »PAVLIHO«, ki ga prav tako izdaja Novinarsko društvo Slovenije. V upanju, da se bo list na ta način izboljšal in si ustvaril ugodnejše pogoje za izhajanje, smo napravili ta korak in upamo, da nam bodo tudi v novi obliki ostali zvesti vsi naši dosednji bralci, prijatelji in sodelavci.

Izpolnite zato priloženo naročilnico in jo odpošljite na upravo »Pavlihe« v Ljubljani, Gosposka ulica 12, ali pa na »Toti list«, Maribor, Kopališka ulica 2 — in vsak teden boste sprejeli na dom »Pavliho« s priložo »Toti list«. Prav tako bo novi list v prodaji na vseh kolportajnih mestih kot doslej in tudi v lokalu »Totege lista« v Mariboru, Kopališka 2.

Celoletna naročnina za združen »Toti list« s »Pavliho« je 500 din letno, polletno 250 in četrtletno 125 din. Položnico za plačilo naročnine sprejmete takoj s prvo številko lista, ko odpošljete naročilnico.

Vsem dosedanjim sodelavcem se priporočamo še za nadaljnje sodelovanje in jim sporočamo, da lahko pošiljajo prispevke kot doslej v Maribor, Kopališka ul. 2, ali pa naravnost uredništvu »Pavlihe« v Ljubljano, Gosposka ul. 12.

UREDNIŠTVI

»PAVLIHE« in »TOTEGA LISTA«

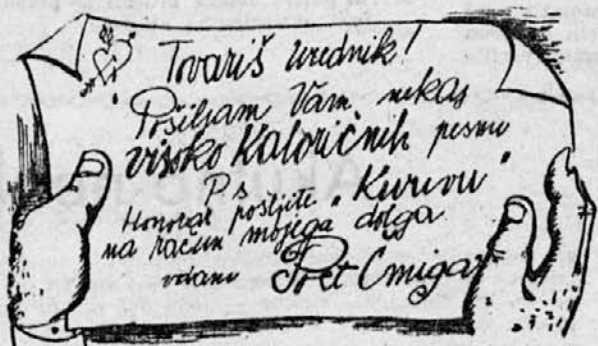
ZMRZNJENA KULTURA

Prevodna literatura: »Hehe, prijateljček, ali ne vidiš, koliko bolje je takole lepo v seneli, proč od sonca javnega mnenja!«

Mladi znansivnik: »Kdo bi le uganil, zakaj prav nam mladim tako radi zmrznejo izgledi za specializacijo v inozemstvu?«

Obupni klic vpijočega v — mrazu.

Slikar: »Tole sliko vam lahko najtopleje priporočam — že samo v okviru je vsaj pol kuka prima bukovega lesa...«

Zapeljiva ciganka
in tisočak

(Po-pustna meditacija)

Začelo se je s pustom. Ne, ne, zmotil sem se! Začelo se je s tihim tednom v najini družinski koaliciji. Ne, tudi to ni povsem točno... Kako bi rekel? — Tihi teden in pust, oba sta kriva, da je do tega prišlo. Toda to je zelo zapletena stvar, kot so sploh zapleteni zakonski problemi. Najbolje bo, da vam lepo zapovrstvo razložim...

Sprla sva se kot po navadi zaradi neke malenkosti. Ne spominjam se več kaj je bilo. Vem le to, da bi morala njena obveljati. Tokrat — izjemoma — nisem popustil. Naredila je šobo in — umolknila. Začel se je štrajk. Samega sebe sem prepričeval, da ne bom popustil niti za las. Ona menda enako. Tako je bila v hiši pet dni poetična tišina in na večer petega dne sem se lepo obril, oblekel temno obleko in se odpravil od doma brez obvestila, v katero smer bom zapeljal barko. Ona se je medtem odpravljala spat.

Namenil sem se na pustno zabavo. Bil sem zgoden in v lokalu še ni bilo potrebnega razporeženja. Naročil sem steklenico »boljšega« — privoščino si, saj samo enkrat živimo — in se skušal vživeti v razporeženje pustnih norčij. Prihajale so maske, godba je igrala, vino je bilo dobro — natakali so steklenico — ura je tekla, vino je teklo, maske so se vrtele in — zakaj bi ne bili veseli... Začel sem pogledovati okrog sebe.

»Hm,« sem preudarjal, »tale kavaler s cilindrom je gotovo mlado dekle. Dobro je preoblečena, le nekatere oblike jo izdajajo. In tistile prince... slabo je maskiran... pa tista z dekoltejem do popka... Ni kaj reči: maska ni slaba in tudi globok izrez ne moti... Vsaj mene ne...«

Tako sem si ogledoval maske in preudarjal, katero bi poprosil za ples. Izenada je stopila v lokal prijetna ciganka s črno masko na očeh. Sama je prišla, samozavestno se je ozirala po omizjih, bila je lepa, zapeljiva, mlada, kaketno se je pozibavala v bokih, se nasmehnila zdaj temu, zdaj drugemu in si končno poiskala prostor. K sosednji mizi je sedla, čisto blizu mene. Ogledoval sem jo in vedno bolj mi je ugajala.

Začel se je ples. Takoj so bili trije okrog nje. Plesala je temperamentno, z ognjem, z vsem, kar premore ženska. Sam sebe sem preklinjal z bedakom, idiotom, kretenom, revo, strahopetcem in z vsemi pridevki, ki mi pristojajo in ne. Le kako sem mogel zamuditi to priložnost, da sem pustil drugim plesati z njo? Čisto ob meni je bila, lahko bi bil prvi...

Čakal sem na naslednji ples. Medtem sva se nekajkrat pomenljivo pogledala, tako pomenljivo, da mi je postalo vroče.

Ples. Planil sem k njej in jo poprosil za ples. Šla je. Za sabo sem videl nekaj dolgih nosov. Tokrat mi je uspelo.

Med plesom sem jo stiskal k sebi. Ni se branila. Poljubil sem jo iznenada. Ni se branila. Se enkrat. Ni se branila. Govoril sem ji o ljubezni na prvi pogled. Molčala je. Govoril sem ji o tem in onem. Molčala je.

Potem: konec plesa. Pospremil sem jo do mize in jo prosil, če je lahko naslednji ples spet najin. Pričimala je, toda spregovorila ni besedice.

Tako sva plesala več plesov zaporedoma. Vedno bolj me je razvnela, posebno še, ker se je vedla tako tajinstveno. Kakor koli sem se trudil, nisem je mogel pripraviti do tega, da bi spregovorila. Začel sem znova z »ljubeznijo na prvi pogled«, govoril sem o njeni lepoti in vmes vztrajno poljubljaj to lepoto. Končno sem se ojunčil in ji rekel, da bi se spodobilo, če bi me povabila na svoj dom. Pričimala je.

Fant, na konju sem! Stisnil sem ji v roko tisočaka — saj razumete, človek ne more biti umazan — vzela ga je, me pomenljivo stisnila in skrila tisočak v nedrja. — Ves zadovoljen sem si mel roke...

Nekaj pred polnočjo je iznenada izginila, v trenutku, ko sem z znancom izmenjal nekaj vpludnostnih besed. Iskal sem jo vsepovsod. Ni je bilo. Kot bi se pogreznila v tla.

Ves jezen sem šel domov. Le kako sem mogel nasesti takšne ptičke? In še tisoč dinarjev sem ji dal...

Ko sem vstopil v kuhinjo, me je čakala na mizi večerja. Zraven nje je ležala obleka »zapeljive ciganke« in tisoč dinarjev.

Iz sobe sem slišal ženo, ki se je pravkar obrnila v posteljo. Postalo mi je bolj vroče, kot sem pričakoval, da mi bo ob »zapeljivi ciganki«...

Romantika...

in realizem

SAMOMORILCI,
POZORI

Namesto reklame objavljamo eno izmed pisem, ki nam jih vsak dan pošiljajo naši odjemalci. Prečitajte sami, kaj piše tov. K. K.:

Tukaj počivam poet,
liter lizola sem spil.
Ti, ki bi rad mi sledil,
čuj moj strokovni nasvet:

Ko se odločiš za smrt,
mislj od nosa do ust,
pomni: največji popust,
nudi podjetje ti »Krt«.

kjer boš poceni dobil
štrupe, orožje vseh sort.
Smrt ti užitek bo, šport.
le — če boš h »Krtu« zavil!

Za obilen obisk se priporoča Trgovsko podjetje »Krt« s poslovalnicami: »Strihin«, »Colt«, »Vrv« in »Lizole«.

Hitro! Solidno! Poceni!

Brez besed

LASTNO KOPITO...

— Saj je jasno, čemu ti zunanji ministri odlašajo s konference na konferenco rešitev mednarodnih problemov. V inozemstvo radi potujejo!

Bralčeva smrt

Takrat, ko je zadnja dva lista odprl, zamolklo je kriknil, oči je zaprl, potem pa izdihnil. Kje vzrok je te drame? Ta dan je slučajno bil list — brez reklame!

Poetu življenjskih modrosti

Na drobno prodajaš življenjske modrosti, po gramu na mernik besed — kot zdravilo. A vendar srčno bi te prosil, oprosti, prodaj vso modrost kar na enkrat — na kilo!

Repetitio est mater...

(Našim ponatiskovalcem)

Ce tekma plemenita ne uspeva, kdo je najboljši literat, uspeva vsaj naj tisti, ki premleva, eno stvar po največkrat...

DROBNA RESNICA

Denarnica in dežnik učinkujeta samo takrat, kadar sta odprta!

BOLJE DRŽI GA, KOT...

»No, kako je z vašo nogo po tisti poškodbi, ki ste jo dobili, ko vas je povozil avto? Se vedno ne morete hoditi brez bergel?«

»Veste — zdravnik sicer pravi, da bi lahko, toda odvetnik, ki me zastopa pri sodišču, pravi, da raje ne!«

Zaspal sem. Res, to še ni nič hudega. Nekateri spijo doma, drugi v gostilni, tretji zopet v pisarni — in ti slednji spijo navadno najslajše, ker gre to na državne stroške. Nekateri spijo ponoči, nekateri podnevi, nekateri pa vse življenje in se potem, zmešani od spanca, ogorčeno pritožujejo, da je svet zmešan...

Jaz pa, državljani, sem zaspal pri radiu. Vem, grešnik sem, kajti vati ali volti ali kako se jim pač reče — v fiziki sem bil vedno bolj slab — so tačas tekli in kar zgrozi me ob pomisli, da bi morda zaradi tega kak drug zaveden državljan spriči pomanjkanja elektrike moral v klet po drva, namesto da bi si enostavno pri električni pečki grel svoje zaslužne nožne palce.

Toda to vse ne spremeni na dejstvu nič. — Zaspal sem in kot nalašč, sanjal čudne sanje. Nenadoma sem se znašel na vrhu visoke gore. — Ne, to me ni presenetilo. Nekako smo se že navadili teh naglih sprememb. Toda to, da sem se znašel tam med samimi bogovi in boginjami — to me je le začudilo! Ali nisimo že opravili s to zmešano božansko šaro!!! Saj odkar je šel moskovski batjuška med krilatce in ga je papež nekajkrat grdo polomil, je ta sorta že vendar skoro ob ves kredit — in to je najhujše, kar se komu še lahko pripeti v teh časih kupovanja na obroke!

Zamerilo se mi je vse to in odrinil sem z vrha starogrškega Olimpa (da sem se znašel prav tam, so bistrumni bralci gotovo že sami uganili!) tja proti dolini. Toda odkar so v sanjski deželi uvedli distribucijo čevljev preko trgovinske mreže, so postali čevlji takšna dragocenost, da si jih jaz, kot sanjska duša s sistemiziranim delovnim mestom in rednimi dohodki, nisem mogel privoščiti. Zato so me kaj kmalu zabolele boste noge in sedel sem v hlad — kjer k sreči še niso odprli kakšnega gostinskega podjetja, ki bi točilo malvazijo po 320...

V tem pa, glej, prisede k meni dekletce. Starost bi ji težko presodil, toda po zunanosti sodeč, ji oče

GUMB

»Ljubica,« sem dejal svoji ženi, »bodi tako prijazna in mi prišij gumb na dežnem plašču. Včeraj se mi je odtrgal in padel pod omaro v predsobi. Vremenska napoved pravi, da bo lepo vreme in zato se lahko zgodi, da ga bom potreboval!«

»Seveda, srček!« je dejala in me poljubila.

Opoldne sem se vrnil in vprašal ženo:

»Dragica moja, ali si kaj mislila na moj plašč?«

»Seveda sem, ljubi moj!« je dejala.

»Kaj pa gumb? Si ga prišila?«

»Ne, srček!« je dejala in nabrala šobico. »Imela sem toliko dela...«

»Pa sem te vendar prosil!« sem dejal s tako rahlim očitkom, kolikor je le mogoče.

Zena me ni pogledala in ko sem jo prosil odpustčanja, mi je milostno dovolila poljub na čelo. »Kaj pa jutri, ljubica? Boš prišla?«

»Bom,« je obljubila s pol solze v očesu, »bom, če obljubim!«

Ko sem prihodnjega dne prišel domov, sem že med vrati vprašal:

»No — srčece, kako je z mojim gumbom?«

»Oh, kako si siten! Komaj prideš domov! Jaz tistega tvojega gumba enostavno nisem mogla najti!«

Potem sem vzel metlo in potegnili gumb z dvema kilogramoma prahu izpod omare. Zena je vzela gumb in obljubila, da ga bo takoj prišla. Po kosilu...

Zopet sem prišel iz pisarne.

»Ljubček, daj mi takoj tvoj dežni plašč,« mi je dejala žena, »da ti končno prišijem gumb!«

»Prepozno!« sem dejal, »kajti sedaj mi ga je prišla naša strojepiska v pisarni.« Zena je dobila vlažne oči, usta so se ji našobila, nesreča se je bližala...

»Toda srčece!« sem jo potolažil, »saj sem se samo šalil! Hotel sem te samo podražiti zaradi tvoje pozabljivosti!«

Odhitel sem na hodnik, naglo odrezal gumb, ki mi ga je prišla strojepiska ter odnesel tako plašč k ženi v sobo.

Oh, kako viharo me je potem obšla in poljubila! Vse je bilo zopet dobro!

Cez teden dni sem zopet dejal naši strojepiski v pisarni:

»Ali bi mi hoteli še enkrat prišiti tale gumb?«

»Oh,« se je začudila, »saj to je vendar isti gumb, ki sem ga vam pred tednom prišla! Vidi se, kako slabo znam šivati! Upam, da se bom dotlej, ko se poročim, vendarle naučila šivati gumb...!«

»No,« sem dejal, »takrat tega ne boste več potrebovali...«

Brivska

»...in potem dobim, prosim, še petnajst dinarjev za obliže!«

Akutno-neak

gotovo zapije sproti vse otroške doklade — tako zapuščena je bila. Odmaknil sem se — saj človek nikoli ne ve, kje lahko kaj stakne — toda ona se mi je le bridko nasmehnila:

»Ne beži pred menoj, človek! Erato sem, muza ljubezenske pesmi...«

»Tristo vragovi!« sem se prestrašil. »Muza? Kakšna pa si!«

»Kakšna?« se je bridko nasmehnila. »Takšna, kakršno ste me napravili vi, ljudje! Kdo pa se dan-današnji še sploh zveni za ljubezensko pesem? Se zaljubljeni si brenčijo boogie-woogie na ušesa in edino kak zmešan poetek, ki bi rad na vsak način zaradi penzije prirnil v društvo književnikov, se me spomni...«

Zamislil sem se. In komaj sem se spomnil tolažilne besede — je že ni bilo več. Pač — tamle je prihajala druga. Reči moram, bila je močno nespodobno oblečena (mladini izpod 16 let prepovedano!), pa tudi sicer ni kazala najboljših kondicije.

»Polyhymnija sem,« je dejala, »boginja plesa.« »O strela!« sem se prav nespodobno začudil, kajti to muzo sem si vedno predstavljal v takšni starinski nemogoči obleki, v kakršnih plešejo naše baletke odrasle dunajske valčke na veselih večerih.

»Da, da! Do tega,« je dejala in pokazala po sebi, »so me spravili Jitterborg, Be-boop, Samba, Creep in podobni moderni plesi.«

Vzdihnila je še, potem pa je že ni bilo več. Toda še preden sem se prav zavedel, pa je že sedela poleg mene tretja — le da morda še bolj zapuščena in uboga kot prvi dve.

Kratke nesodobne

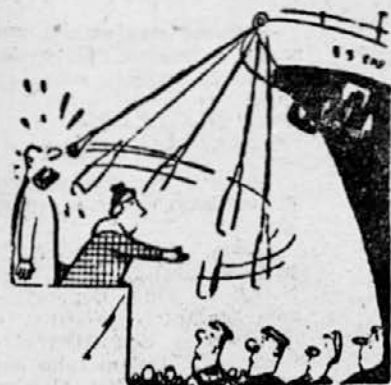
»Ali si že zopet tu? Saj si videla ta gledališki komad že dvakrat.«
»Že! Toda ne v tej obleki.«

Detektiv: »Našel sem vašo taščo, ki je izginila brez sledu pred tremi meseci.«

Mož: »Kaj je rekla, ko ste jo našli?«
Detektiv: »Nič.«

Mož: »Tedad ni bila moja tašča.«

Brez besed

TEHNIČNI NAPREDEK

»Vidite, od tod naprej pa gre brez-
ščno...«

tualne sanje

»Klio sem, muza zgodovinskih ved!« je povedala in kot odgovor na moje nemo vprašanje nadaljevala: »Gledaš, kakšna sem! Ali je čudno? Dandanašnji se ljudje še niti za to ne zanimajo, kar se dogaja okrog njih! Od kod bi imeli potem razumevanje za zgodovino? Zame se zmenijo samo še profesorji, ki me v kalupih tlačijo v učne načrte ter glave ubogih otrok ter še kakšni politiki, ki me posiljujejo, da bi dokazali svoje zgodovinske pravice do tujih ozemelj!«

Ko je to rekla — že je izginila. Namesto nje pa so prišle po stezi mimo še tri deklice, ena v bolj obupnem stanju kot druga.

Jaz sem Kallopa, muza elegične poezije. Name se spomnijo ljudje samo še takrat, kadar odplačujejo svoja obročna posojila.

Jaz sem Melpomena, boginja tragedije. Sedaj je vse to, kar se z mano dogaja, samo še komedija. Pogledaj si samo naša gledališča. Tudi gledaliških kritik, ki so dandanašnji še najbolj čista oblika tragedije, se odpovedujejo, odkar plačujejo honorarje zanje po številu vrstic.

In jaz, jaz sem Urania, se je predstavila po vrsti še tretja, »boginja astronomske znanosti. Le poglej me,« je dejala bridko, »kakšen spaček sem. Edino trgovska mreža in nakupovalci me še cenijo, ker sem, pravijo, prikladna za izračunavanje cen. Za zvezde pa se — razen za tiste filmske, tridimenzionalne z atomskimi oblinami — tako nihče ne zmeni več!«

Sklonil sem glavo, globoko pretresen. Tako sem bil pretresen, da sem se komaj upal ozreti, ko se je dotaknila moje rame rahla roka.

Talija sem, muza komedije! Nikar me ne glej tako

Bila sem pri svoji teti na obisku. Z vsemi mladimi ljudmi je postopala zelo taktno. Nekega večera sem stala pred vrati z mladeničem, s katerim sem bila na zabavi dalj časa, kakor se je njej zdelo spodobno. Vsled tega je vstala iz svoje tople postelje in — ma z okna zaklicala:

»Če bi vidva vedela, kako lepo je v postelji, tedaj ne bi tako dolgo stala zunaj na mrazu.«

UPANJE

Pred veliko prodajalno ur v Pragi stoji dolga vrsta ljudi. Mimo pride možak in vpraša: »Zakaj pa stojite tukaj?«

Iz repa mu je nekdo odgovoril: »Ne veste? Iz bratske Sovjetske zveze so prispele ure in budilke!«

»O, prekrasno!« se je razveselil možak. »Potem se bom še jaz nastavil, morda je tudi moja med njimi...«

A N E K D O T E PAJEK

Ko je bil Mark Twain urednik nekega majhnega časopisa, je prejel pismo naročnika, v katerem ga ta sprašuje, kaj naj to pomeni, da je našel v zadnji številki časopisa med stranmi pajka. Mark Twain mu je v časopisu takole odgovoril:

»Dragi bralec! To, da ste našli pajka, ne pomeni niti nič dobrega niti nič slabega. Pajek je bil namreč samo radoveden, kateri nesodobni trgovci še niso dali v naš časopis reklame. Če bi ga našel, bi takoj stekel k njemu in napravil na njegovih vratih mrežo, ker bi ga tam gotovo nihče ne motil...«

RADODARNOST

Dumas je bil večkrat v denarni stiski in je imel pogosto v gosteh sodne izterjevalce. Nekoč so ga prišli prositi, če bi dal 20 frankov za pogreb siromašnega sodnega izterjevalca. Dumas je izvlekel denarnico in vzkliknil:

— Evo vam 40 frankov, pa pokopajte raje kar dva!

prestrašen! Saj to, kar imam, je tako vse na račun subvencij — od ljubiteljev je bolj malo!«

»Oprostite!« sem se rahlo skušal upreti, »jaz sem tudi abonent v gledališču...«

»Morda, morda,« se je nežno nasmešnila in me pogladila po rokavu, vendar se bojim, da hodiš tudi ti, kot mnogi drugi, v gledališče samo zato, ker hoče tvoja žena kje pokazati novo obleko...«

»Primo!« duša!« sem zaklel, potem pa naglo utihnil, kot da bi se nečesa spomnil. »Veš — je pa tudi res — vsaj malo boljši repertoar bi lahko imeli v gledališču...«

»Vem, vem!« me je prekinila in ostro pogledala. »Saj vem, kaj bi rad povedal. Rad bi, da bi upeljali zopet opereto v Talijin hram...«

Nisem ji še imel časa kaj odgovoriti, ko sem začuden videl dve novi kazni, ki sta bili še bolj čudni kot vseh sedem dotlej. Oblečeni sta bili sicer v nove, toda pisane in skrajno neokusne obleke, vse natičkanne in našemljene — ena je imela celo kravato okrog vrata, pili sta neko čudno pijačo s še bolj čudnim imenom, na nogah sta imeli praviljčno lepe usnjene čevlje, s pripadajočimi nogavicami seveda, in peljali za seboj celo nov, novcat — bicikelj.

»Vidiš,« mi je tedaj zašepetala na uho Talija, »to sta Euterpa, boginja glasbe, in Terpsihora, pevska muza. Te dve vidiš, živita dobro; živita bogato, ne vesta kam s honorarji, kam z naročili, kam s častmi! In ljudje ju poslušajo vsak dan, dan na dan ju morajo poslušati, zjutraj, opoldne in zvečer! In vse to samo zato, ker sta se prodali — za radijsko reklamo...«

Zbudil sem se. Radio je še vedno igral — pravkar je bila na sporedu radijska reklama. In pri tem mi je postalo nenadoma žal, da tudi te dve zadnji muzi nista raje ostali ubogi, zapuščeni in zančevani — ter odklopil radio.

ODLIČEN UPRAVITELJ

— To je torej tista opeka! Kdo bi le vedel — bo padla ali ne bo?

Babica pripoveduje

(samo za poslušalce radia)

»Tako, otroci, če boste »Seveda!« so dejali otroci, »le do konca nam jo moraš povedati!«

»Saj sem jo povedala do konca, vendar! Princiska in kraljič sta živela dolga dolga leta in še danes živita, če še nista umrla!«

»Ne, ne, babica, pravljice še ni konec!« so klicali otroci.

»Prav,« se je vdala babica, »in imela sta celo šumo otrok. Toda sedaj je pravljice prav zares konec.«

»Saj ni res, babica!« so nato vzkliknili otroci, »nisi nam še povedala, za katero podjetje je ta tvoja pravljica reklama. Za pravljico o Pepelki že vemo...«

Babica je umolknila, toda otroci se niso premaknili. »No?« je vprašala babica, »otroci, ali vam je bila všeč pravljica?«

PESIMIST

»Ne razumem in ne razumem ljudi, kako morejo trditi, da je čas zlato. Jaz imam časa vedno na pretek, zlata pa niti trohice...!«

KISLA ŠALA

— Videl sem citrone za trideset dinarjev!

— Grozno! Torej stane sedaj 30 dinarjev že če jih samo pogledaš...?

ZANIMIVO

— Ne, to je samo seznan, komu vse sem posodil ostale...

— In te zadnje knjige ne posodite nikomur?

ODLIČNA IZNAJDBA

— Reci kar hočeš, takle sesalec za prah je le odlična iznajdba!

JUNAK

Pravijo, da je modri kralj Salomon razumel govorico ptic. Zato so ga vse ptice tudi spoštovale kot svojega gospodarja. Nekega jutra, ko je Salomon zelo zgodaj vstal, je slišal takle razgovor s strehe svoje palače:

»Poglej samo,« je dejal na strehi en vrabec drugemu, »kako smešno je ponosen kralj Salomon na to svojo ogromno palačo! Pri tem pa mi je treba samo trikrat krepko zamahniti s peruti — in vse se zruši v prah in pepel!« Pri tem se je košato postavil pred občudujočimi pogledi drugega.

Kralj Salomon, ki je slišal in razumel te besede, je poklical vrabčka k sebi. Trepetaje je vrabček ubogal povelje.

»Kako se le upaš tako nesramno hvalisati, ti čveka nesrečna!« je zagrmel kralj.

Vrabec je pričel prositi: »O, mogočni kralj — ti sočkrat le prosim oproščenja, toda vrabec, kateremu sem dejal te besede, je — moja žena!«

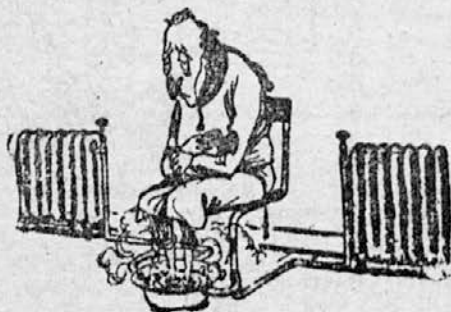
Tedaj se je modri Salomon razumevaljoče nasmehnil:

»Prav imaš, vrabec! Naj ti bo odpuščeno! Moške morajo veljati v očeh žena kot junaki!...«

Vrabec je vesel odletel nazaj na streho in Salomon je slišal nato, kako je vrabica vprašala vrabca, kaj mu je dejal kralj in kako je vrabec odgovoril:

»Veš — pravkar sem na kraljevo prošnjo svečano obljubil, da ne bom nikoli preizkušal svoje moči nad židovi te palače!...«

Brez besed

12 dežja pred kraljem

Sovjetski časopis »Pravda« je priobčil pred kratkim naslednjo notico: »V Rostovski ulici so našli truplo neznanega človeka. Razen nekaj časopisnih odrezkov iz »Pravde« in obveznic državnega posojila niso našli pri njem nobenih znakov nasilja!...«

Ko je leta 1914 izbruhnila vojna med Anglijo in Nemčijo je dobil colonel McCuire na nekem osamljenem oporišču v Afriki brzojavko:

»Vojna izbruhnila stop aretirajte vse sovražne državljane.« Colonel McCuire je zbral svoje vojake in izvršil svoje povelje. Po treh tednih je končal to obširno delo in nato poslal brzojavno poročilo: »Aretiral sem pet Nemcev, sedem Francozov, tri Belgijce, dva Rusa in enega Avstrijca stop Prosim za sporočilo, s kom smo v vojni!«

V izraelskih kasarnah so pred kratkim nabili na oglasnih tablah za vojake pravila o obnašanju. Med ostalim je bil tudi ta stavek: »Vojakom je načelno prepovedano, da bi poskušali dajati generalom dobre nasvete!...«

V neki londonski ulici je te dni prišla na ulico neka vsa zadihana žena in prosila prvega človeka, naj ji za božjo voljo pomaga! Mož je odhitel z ženo v njeno stanovanje, kjer je njen sinko pravkar požrl kovane. Mož je pograbil dečka za noge, ga dvignil v zrak in tako dolgo stresal, dokler ni dečku novce res padel iz grla.

»Kakšna sreča!« je vzkliknila mati, »da sem prav na vas naletela, gospod doktor!«

»Toda saj nisem zdravnik, draga gospa,« je odgovoril mož, strokovnjak za iztiranje novcev iz ljudi, »jaz sem samo finančni uradnik!...«

Bob Hope, znani ameriški komik, je pred kratkim gostoval tudi v Londonu. Svoj program je začel z besedami:

»Prispel sem iz Amerike z »United States« (največja in najbolj luksuzna ameriška ladja); to ladjico smo zgradili s tistimi 81 milijoni dolarjev, ki so nam še ostali po zadnjem Churchillovem obisku v Ameriki!...«

Senzacija iz leta 1970

Po resnično čudnem slučaju nam je prišel v roke neki časopis iz leta 1970, ki prinaša na svoji prvi strani izredno senzacijo:

»UČITELJ - GLASBENIK

Te dni je naš specialni dopisnik odkril v vasi N. nekega učitelja po imenu X. Y., ki se kljub modrim sklepom vodstev naših učiteljskih iz leta 1954 o ukinitvi obveznega glasbenega pouka na učiteljskih šolah še vedno bavi z glasbenim delom na vasi. Imenovani učitelj se iz navedenih razlogov brani tudi

»Ali se ne sramujete?« je vprašal sodnik v Alabami 75-letnega Jeffa Mallana, »da še tako star kradete avtomobile?«

»Gospod sodnik, oprostite, toda ko sem bil jaz še mlad, ni bilo avtomobilov!«

Ko je prispel polk iz Texasa na Korejo, je komandant polka držal moštvo lekcijo o lepem vedenju.

»...Predvsem pa glejte, da se boste lepo vedli in da boste živeli s tukajšnjim prebivalstvom v dobrih odnosih. Če vas bo kdo skušal prepričati, da je Azija večja kot Texas, bodite velikodušni in mu dajte prav in mu ne poskušajte dopovedati s pestmi, da je ravno nasprotno res!«

Pri nekem ameriškem tovarnarju avtomobilov je zazvonil telefon.

»Je tam Mr. X osebno?«

»Da, jaz sem, osebno! Zelite?«

»Ali je res, da ste v vaših tovarnah izdelali avto v enajstih minutah?«

»Da,« je dejal Mr. X ponosno, »to je popolnoma točno, do pičice!...«

»No, potem,« je odvrnil glas v telefonu žalostno, »potem sem prav gotovo jaz kupil ta voz!...«

Pierre Brasseur je pripovedoval tole zgodbo:

— V kavarni sem nekoč spoznal človeka, ki je vzdihoval nad slabimi časi, rekoč: »Da bi našel službo, sem moral prepešati preko 100 km.« Vprašal sem ga: »Ali se tam, kjer ste bili, ni nihče brigal za vas?« »Zee, je odvrnil mož, »toda prav malo. Na občini so mi dali 500 frankov podpore, župnik mi je dal prav toliko!...« Postal sem pozoren: »Kaj pa Borza dela?« Mož je zamahnil z roko: »Ohi O njej mi nikar ne govorite! Pomislite: hoteli so mi preskrbeti službo!«

V Turinu so obsodili nekega Mattea Orosola zaradi zbujanja javnega pohujšanja. Matteo se je namreč v treh primerih ponoči splazil v tovarne do spečih nočnih čuvajev, jih zbudil in nato pobegnil!...

SOŽITJE

— Samo dve strasti poznam v svojem življenju: glasbo in kajenje pipe!...

DOSLEDNA NACIFIKACIJA

Nekje v Nemčiji je mož gledal ženo, kako prebira krompir.

»Žena, kaj pa počneš?« jo je vprašal.

»Ali ne vidiš, denacificiram krompir!«

»Kako — denacificiraš?«

»Seveda! Delam tako kot pri nas v Nemčiji. Manjše mečem v stran, večje komade pa spravljam, da jih uporabim prihodnj!...«

ZAVZETE ŽENE

— Pomisli, draga, končno sem le ugotovila, kje preživlja moj mož vse noči!

— Kako si prišla na to?

— Sinoči slučajno nisem imela ničesar na programu pa sem že ob desetih prišla domov. Kaj misliš, koga sem našla doma v fotelju?

— No, koga?

— Svojega moža!...

DVE UGANKI

OBRETNOSTI RAČUN

Trideset odstotkov plače — kratke hlače.
Tri četrtni in nekaj plače — hlače dopelače.

(Kampanja po 6.453. metel)

ČUDNA ŽIVAL

Ni ne koza, niti krava, vendar molzna je žival, dokler se ti »pokorava, se ne boš je molsti bal.

(Kolonijs)

VEČNA UGANKA

»Ali je tvoj oče ozdravel, ko mu je zdravnik predpisal tisto strogo dieto?«

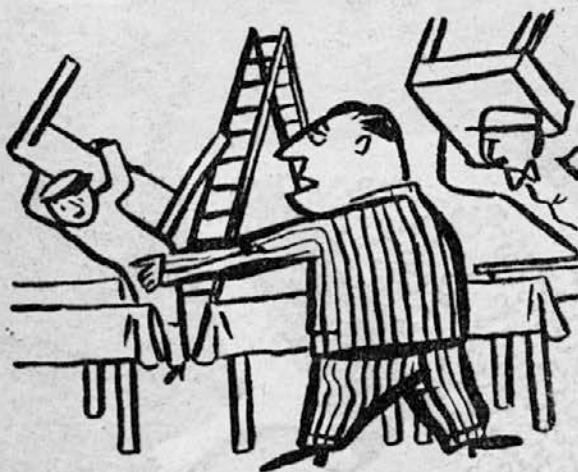
»Tega nihče ne ve. Umrli je namreč zaradi gladi!«

NAPREDNA ŽIVINOREJA

»Le pogledaj! To je naša najbolj inteligentna krava!«

Pred novinarskim plesom

— Tukaj postavite boljše stole — za to mizo sedijo naši naročniki in ti morajo že tako marsikaj prenesti!

DOSLEDNOST

Profesor je v šoli pri pouku fizike vrgel kroglo v zrak in jo zopet ujel.

»No, Peter, povej mi, na kaj si mislil pri tem, ko sem vrgel kroglo v zrak?«

»Na zakon o težnosti, tovariš profesor.«

»Odllično! In ti, Janez?«
»Na zakon o prostem padu.«
»Zelo dobro! In ti Stanko?«
»Na stanovanjsko vprašanje.«

»Kako pa prideš do tega, da pri fiziki misliš na stanovanjsko vprašanje?«

»Ker je pisalo v časopisu, da moramo vedno misliti na stanovanjsko vprašanje, tovariš profesor!«

SKRIVNOST

»Pravijo, da žene ne znajo obdržati skrivnosti zase. Pri tem pa še po desetih letih zakona nisem mogel zvedeti, zakaj potrebuje vedno toliko denarja!«

VLJUDNOST

— Zadnje čase opažam, da so postali natakariji silno vljudni z menoj. Odkar sem zadnjič enemu pozabil plačati, stojita vedno vsaj dva pri moji mizi!

BOKSARSKA LJUBEZEN

»Tako — med nama je konec, draga moja! Če me hočeš še videti, boš morala plačati vstopnino...«

Ljubezen je lepa

Peter je s trepetajočim srcem zavrtel telefon — ni čudno, saj je klical Heleno, najlepše in najbolj ljubljeno dekle! Toda iz telefona mu je namesto ljubljenega glasu oboževane Helene zadonel glas njene matere:

»Ne, moje hčere ni doma. Toda pustila je neko sporočilo. Če ste vi Milan, potem jo morate počakati danes zvečer ob osmih pred kinom. Če ste Slavko, se dobite popoldne ob štirih v slaščičarni. Če ste Ivan, vam moram sporočiti, da jo najdete sedaj ob dveh popoldne na oglu pri trgovini, če ste pa Peter, potem pokličite morda jutri še enkrat...«

V nekem ameriškem časopisu je bil objavljen takle oglas:

»Pravkar sem se skregal s svojo prijateljico. Iščem dekleta s srčno kulturo, plavimi lasmi in veseljem do planin, ki bi mi spletla do konca moj pulover...«

Telefon. Ob treh ponoči. »Gospod doktor, tukaj je Janez Troha! Lepo vas prosim, pridite takoj k moji ženi — ima vnetje slepega črevesa!«

»Toda gospod Troha — to vendar ni mogoče! Spomnite se vendar, da sem vaši gospej soprog pred dvema letoma že izrezal slepiča. Ali ste že slišali kdaj o človeku, ki bi imel še drugega slepiča?«

»Že prav, gospod doktor — toda ali ste že vi slišali kdaj za človeka, ki bi imel drugo ženo?«

V kinu. Pred starejšo, zelo korektno gospo sedita fant in dekle. Fant ves čas sili v dekle in gospej gre to nenehno dvorjenje že na živce:

»Čujte,« je dejala mlademu možu, »ali ne bi mogla vidva tega opravljati pri vas doma?«

Fant se je obrnil in dejal:

»Oh, gospa, kako hvaležen bi vam bil, če bi jo vi pripravili do tega!«

V angleškem parlamentu je pred kratkim opozoril neki laburistični poslanec, da je bilo v Angliji za časa laburistične vlade več rojstev. Takoj nato je vstal neki poslanec konservativne stranke, ki je nasprotnik politike poddržavljevanja laburistov, in dejal:

»Mogoče! Toda tega uspeha nismo dosegli s poddržavljanjem, temveč samo s privatno iniciativo!«

PRAZNOVERJE

»Ali ne veš, draga moja, da pomeni razsuta sol na mizi prepričanje v hiši? Naglo vrzi prgišče soli preko levega ramena, da se ne skregava!«

»Danes sem tla sveže očistila — se že raje prepiram!«

STUDENTSKA LJUBEZEN

»Prav, pač ne spada več skupaj! Greva narazen! Toda kdo bo plačal sedaj kavo?«

REŠITEV PROBLEMA

— Zakaj se konju ne mečka koža?

— Zato, ker ima zadosti žime!

FIKSNA IDEJA

Gospa Korenčkova iz tretjega nadstropja je dala poklicati hišnika, da bi ji popravil vodovod.

»Da, da!« je dejal hišnik gospej Korenčkovi, »jaz moram biti pri tej hiši pač za vse. Poglejte, sedajle sem vodovodni instalater, pred eno uro pa sem bil živinozdravnik...«

»Živinozdravnik?« se je začudila gospa Korenčkova.

»Da, živinozdravnik!« je ponovil hišnik. »Veste, ta najemnik, prav nad vašim stanovanjem, saj veste, nekoliko čudaki je, me je poklical, da sem pomagal držati njegovega petelina, ki ga redi že dve leti vsem prepovedim navkljub v svojem stanovanju. Sedaj je petelin zbolel in jaz bi mu naj pomagal dati zdravilo... Kaj pa vam je, gospa Korenčkova?« je prestrašeno vprašal hišnik, ko se je gospa Korenčkova vsa bleda sesedla na stol.

»Kako ste rekli?« je trdodoma vprašala hišnika. »Petelina? In jaz... jaz... jaz hodim že dve leti k zdravniku za živčne bolezni, ker vedno slišim kikirikanje petelina...«

PRIMERA

Ta voz škriplje kakor galerija v mariborskem gledališču!

NAROČILNICA

S tem naročam pri Vas en izvod tednika »Pavliha«, ki mi ga pošiljajte na naslov:

pošta

ulica

št.

Naročnino bom poravnal takoj, ko prejmem položnico, na Vaš tekoči račun.

(lastnoročni podpis)

MLADOPOROČENCI

»Koliko časa boste pa še potrebovali?«

STRAHOTNA PRAVLJICA

Zgodilo se mi je, da sem se zamudil na sprehodu z dekletom in tako mi je na čuden način zašlo praprotno seme v hlačni žep. Tak sem odšel v neko našo znano restavracijo, da bi se okrepljal in naročil dobro večerjo. Pojedel sem in ko je prišel čas plačila, junakovo poklical natakarka, ki je vzel svoj blok in računal:

Juha	40.—
kruh	6.—
dunajski zrezek	150.—
solata	40.—
riž	60.—
1/2 l vina	80.—
napitnina	4.—

vsega skupaj 380.—

Potegnil sem iz žepa denarnico in plačal — v tem pa sem se dotaknil praprotnega semena in čeprav niti ni bila kresna noč, in tudi praprotno seme pomaga razumeti samo živalsko govorico, sem tokrat nenadno in popolnoma neplansko razumel tudi govorico števil. Namesto računa, ki mi ga je napisal natakarkar, sem zagledal na listku račun, kot sem dejansko plačal:

material za večerjo	100.—
razsvetljava, kurjava, plače in akumulacija	100.—
delež za zastojno hrano raznim uslužbencem in sorodnikom	40.—
delež za ukradena živila v skladišču	15.—
delež za pokvarjena živila zaradi malomarnosti	26.—
delež za nepotrebna službena potovanja direktorja	10.—
vino, nabavna cena	30.—
plačano pohajkovanje uslužbencev	27.—
razne pomote natakarkarja (v njegovo korist)	29.—
napitnina	4.—

vsega skupaj 380.—

Občila me je zana. Zagrabil sem praprotno seme, ga vrgel skozi okno in zaklel prosto po Prešneru:

»Prekleti seme! Kaj pa je tebe treba bilo! — Koliko laže mi je bilo prej, ko še nisem vedel, kaj vse moram plačati s tako nedolžno, okusno večerjo...!«

hitra postrežba

učinkovit nakup

Tekstil-obutev
 LJUBLJANA NAZORJEVA 4

najstarejše

grosistično

podjetje